

8
 $35174\sqrt{134}$
 $9\sqrt{2}$
 24^3
 $72^2 \cdot 5 \cdot 4 \cdot 3$
 $16 \cdot 3$
 $\sqrt{83}$
 95^2
 $27 \pm 610 \cdot 3$

2
 $\Sigma \cdot 9 \cdot 62 \cdot \sqrt{32} \pi$
 $9b^2$
 $8 \cdot 2$
 $3 \cdot 0 \cdot 6 \cdot 0 \cdot 4$
 15
 50
 $6 \cdot 7 \cdot 3 \cdot 4 = 9 \cdot 3$
 $6 \cdot 7 \cdot 3 \cdot 4 = 9 \cdot 3$

$a+x$
 104
 96
 $0 \cdot 2$
 $2 \cdot 4$
 74
 81
 35
 $0 \cdot 7$
 $2 = 65$

$\Delta \cdot 27$
 $6 \cdot 2 \cdot 5 \cdot 2 \cdot 5 \cdot 2 \cdot 5 \cdot 2 \cdot 5$
 $10 \cdot 7$
 76^2
 $x \cdot 2$
 89

$\Sigma \cdot 7$
 $\pi \cdot 6$
 $5 \cdot 0$
 $x \cdot 0$
 $\pi \cdot 0$
 $10 \cdot 7$
 76^2
 $x \cdot 2$
 89

$41 \cdot 0 \cdot 2 = \pm 0$
 $\sqrt{58}$
 $0 \cdot 2 \cdot \pi$
 $2 \cdot 4 \cdot 1^3$
 0653
 $\pi \cdot 89$
 $\sqrt{27}$
 $\Phi \cdot 1 \cdot 5 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 7$

6

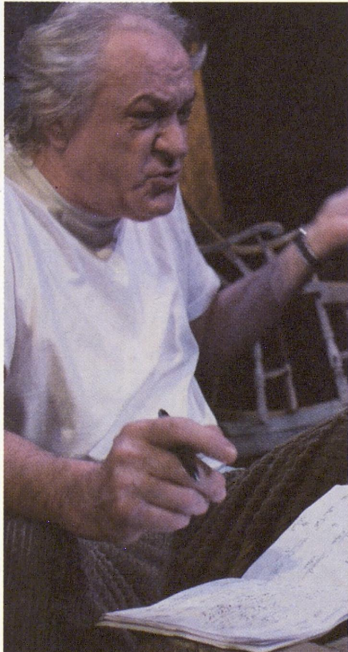
NORGESPREMIERE PÅ HOVEDSCENEN 31. JANUAR 2003

David Auburns

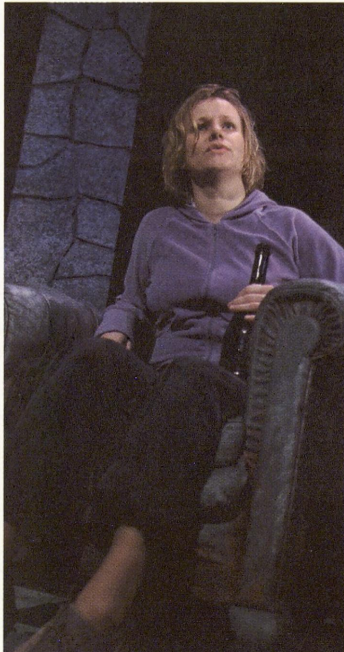
BEVIS

oversatt av	Kyrre Haugen Bakke
regi	Kjetil Bang-Hansen
scenografi og kostymer	Helge Hoff Monsen
lysdesign	Eivind Myren
lyd	Jan-Emil Indergaard
masker	Ingeborg Hopshaug

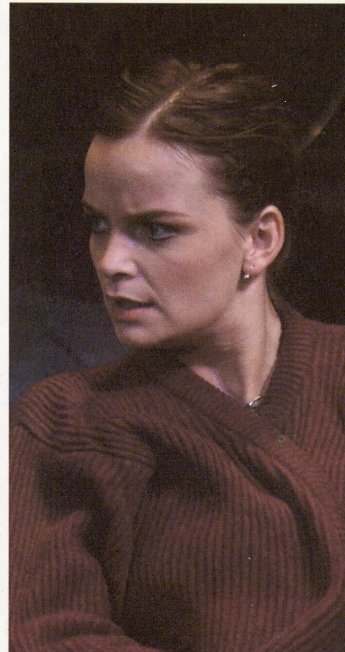
inspisient	Bjørn Olufsen
sufflør	Gerd Berntsen
rekvisitør	Kai-Richard Nergaard
teknisk koordinator	Jan-Erik Nilsen / Jomar Johansen
foto fra prøvene	GT Nergård
program	May Selmer
ansvarlig utgiver	Catrine Telle
rettigheter Nordiska Strakosch Teaterförlaget	

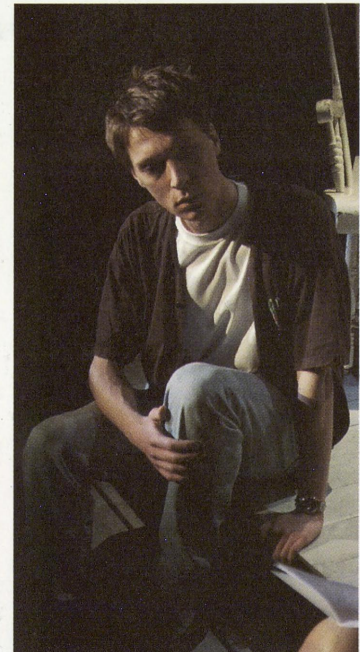
Jan Hårstad som Robert

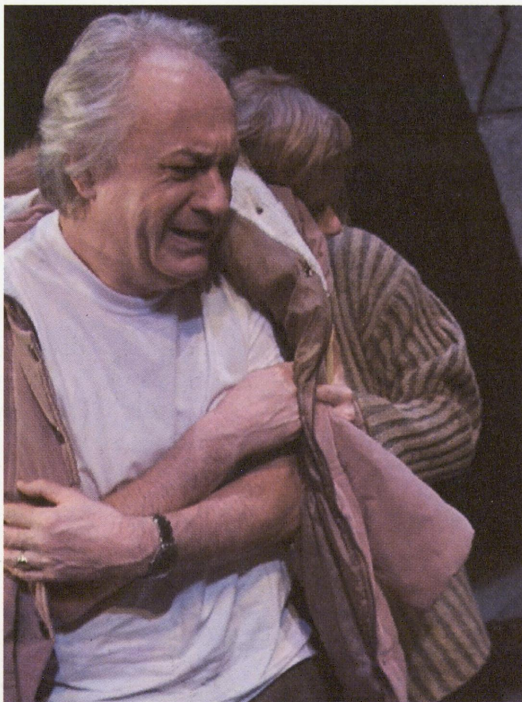
Laila Goody som Catherine

Kikki Stormo som Claire

Ola G. Furuseth som Hal

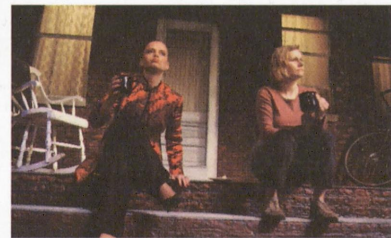
KJÆRE PUBLIKUM

Før var det vanlig at teatersjefer reiste mye til London og New York. Plukket opp nye suksesser og overførte dem til norske scener. Vi har alltid vært rettet mot den anglo-saksiske tradisjonen. Gode historier. Store skuespillerprestasjoner. Man risikerte rett og slett at samme stykke ble satt opp på flere norske teatre samtidig. Globaliseringen og at alle reiser mer har tvunget oss til å være mer originale. Nå støver vi stykker opp fra de rareste kjellerlokaler – for ikke snakke om alt vi initierer eller setter opp av ny norsk (trøndersk) dramatik. Men ingen regel uten unntak. Vi hørte om "Bevis" alle steder fra. Et postkort fra Ellen Horn i New York. Noen som pratet i København. Artikler dukket opp her og der. Kjetil selv nevnte stykket. Vi fikk tak i det. Kunstnerisk Råd falt pladask. Dette ville vi gjøre. Koste hva det koste ville. På Hovedscenen. Hvor vi tross alt har noen gode erfaringer med "Enigma-variasjoner" og nå nettopp med "Grand Old Man". Det må ikke være musikal - det må ikke være trøndersk. Men det må være bra.

Det er forrykende at vi har fått Kjetil Bang-Hansen til å sette opp en forestilling på det teatret hvor han debuterte i Erik Pierstorffs sjefsperiode. Siden har han vært her så altfor sjelden. Kjetil ville ha med seg Helge Hoff Monsen som scenograf. De er jo intet mindre enn et teaterhistorisk makkerpar, still alive and kicking. Vi ønsker dem velkommen, og velkommen tilbake.

Da jeg ble sjef, møtte jeg Jan Hårstad på parkeringsplassen utenfor Nationalteatret (der skjer det egentlig mye). Han ville gjerne til Trøndelag Teater.

Han er Trondheimsgutt. Så var det bare å ringe da muligheten dukket opp. Velkommen hjem, Jan. Laila Goody var her jo. Og er ikke minst en av årsakene til at vi valgte denne satsningen. Skuespillere skulle flytte mer på seg. Vi får se nye ansikter, og de får et nytt publikum.

Selv har vi bidratt med resten og det er ikke lite. Det er sydd, snekret, malt, tenkt og vasket i alle avdelinger, og to av våre yngste skuespillere har fått sine hittil største oppgaver. Litt bleike om nebbet har de vært innimellom, men litt ydmykhet og respekt er ikke alltid av det vonde. Jeg er trygg på at de greier seg fint i denne sammenhengen. Lykke til Kikki og Ola.

Midt i pågående debatter om kvinnelige regissører og skuespillerinner som ikke får arbeid: Verden går framover. Dette stykket har en stor kvinnelig hovedrolle og hun er ikke noen klisje eller "babe" med tre hjerneceller. Rare, ensomme, kloke og sosialt ubehjelpelige Catherine tar mange sorger på sine skuldre og representerer mange i en eksistensiell konflikt og en protest mot alt det vårt samfunn synes er vellykket og bra. Så vi er kommet et skritt videre. Og det beste er at det er nå, og at det ligner virkeligheten.

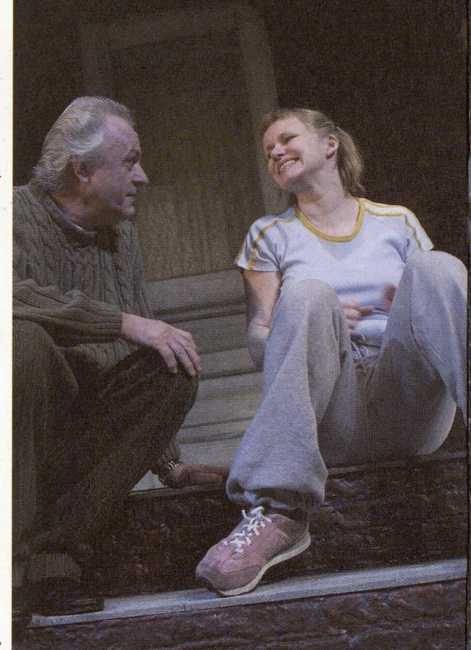
God fornøyelse
Catrine Telle
teatersjef

Nasjonalbibliotek
Depotbiblioteket

TANKER OM NYE OG GAMLE HELGENER

I "Bevis" er fødsel, aldring og død et slags omdreiningpunkt. De naturlige livssykluser preger rollene, som representerer det moderne mennesket. Handlingen begynner om høsten, og høstens betydning for naturen, og menneskenes liv, ligger som en basstone under handlingen: En fars død og hans datters fødselsdag, fortid og framtid. Stykkets dype-religgende tema komprimeres til konflikten mellom det å leve i pakt med sine idealer. Eller overgi seg til tidenes skiftende trender.

Catherine i "Bevis" har fått samme navn som en katolsk helgen. Det betyr ikke at vi må lese stykket som et religiøst drama. Det ville i så fall bety at vi reduserer fortolkningsmulighetene. Referansene til Den hellige Katarina av Alexandria er imidlertid en mulig innfallsvinkel til dramaet. For hun, som var omvendt til kristendommen, avsto å gifte seg med den avgudsdyrkende keiser Maxentius, og å avsverge sin tro.

Catherine er på en gang som en moderne helgen og kjetter. På en måte forneker hun tidens tro; en uforbeholden overgivelse til karrieren, pengene og de ubegrensede valgmulighetene, vår tids "keiser". Hun representerer tvert i mot valget av Den andre, dvs. pleie av faren, framfor seg selv. Uten Den andre er hun koplet fra livsstrømmen og opplever tap av mening. Dermed blir hun som en ørkenvandrer som får valget mellom det som skaper orden og det som skaper kaos. Dette valget avgjør om hun skal bli en selvstendig person.

Katarina av Alexandria var skytshelgen for læring, jus og filosofi. For den lærde er **jeg'et** ikke sentralt. Saken er det viktigste. Catherine-rollen insisterer på beviset som det viktigste, og ikke henne selv. Hun blir dermed en indirekte protest mot tidens individualisme: Enkeltmennesket knuses mellom kvernsteinene "ambisjon" og "karriere". Politikk i demokratiene overflødiggjøres. Og dermed også felleskapets plikter og rettigheter. Tanker om liv og død er det kun et fåtall som orker å bruke sin krefter på. Catherine har slik sett et drag av en helgen i seg.

Per Ananiassen
dramaturg